

Εἰς τὸν Πλούσιον καὶ τὸν Λάζαρον

Τῆ δ' τῆς ς' ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν,
κοντάκιον κατανουκτικὸν εἰς τὸν
πλούσιον καὶ τὸν Λάζαρον, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς αὕτη·
ποίημα Ῥωμανοῦ ταπεινοῦ.
ἤχος πλ. β'

Προοίμιον (μελ. Β.Ψ.)

Ἦχος λ π Πά σ

Μονωδία

ΠΑ —
Α ε γα α α γω ω ω γω ω ω ω

ι και αι τω ων ε μων βλε πω ω πται αι αι

σμα α α των υ πε ερ α α ριθ μον ψα α αμ

μου το πλη η η η θο ος αλ λα το α φα α

τον των οι οι κτιρ μω ω ων σου ου γι νω ω σκω ων

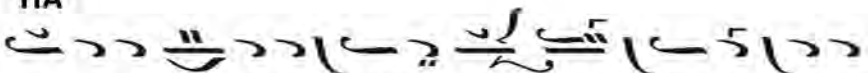
κραυ γα α ζω Οι οι κτει ρο ο ο ον με και ε ε

λε η η σο ον Κυ υ υ υ ρι ε

Α

Πνευματικῆ ὑμνωδία ὑμνοῦμέν σε, πανάγιε,
 σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Λόγῳ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι·
 προσκυνοῦντές σοι ἐν πίστει,
 ὁμολογοῦμεν τριάδα ἀχώριστόν σε, τρισάγιε.
 Ἄλλ' αὐτὸς τοὺς πίστει βοῶντάς σοι φωτί σου
 καταύγασον
 μετὰ τῶν ἁγίων σου, ὡς τὸν δίκαιον Λάζαρον·
 ἀνέγνωμεν γὰρ τούτου τὸν βίον ἐν γραφαῖς
 καὶ τοῦ μισανθρώπου ἀσπλαγχνίαν πρὸς αὐτόν·
 τὸν μὲν γὰρ παρέπεμψας γέεννη πυρός,
 τὸν δὲ κόλποις Ἀβραάμ· ἀλλ' αὐτὸς ἡμᾶς, οἰκτίρμων,
 τῆς ὀργῆς σου ῥυσάμενος **ἐλέησον, Κύριε.**

ΠΑ

| Δ
 σ
 | ε ε ε λε η η σο ον Κυ υ υ υ ρι ι

|
 ε

B

Ὁ Κύριος ὁ τῆς δόξης, φιλῶν τὴν ἀνθρωπότητα
καὶ θέλων πάντας σωθῆναι, ἐγνώρισε τὰ μέλλοντα,
προχαράξας ἐν τῇ βίβλῳ
τὴν ἀπόδοσιν ἣν δώσει τότε ἀγαθοῖς καὶ πονηροῖς·
τὸν γὰρ βίον τούτου τοῦ ἄρπαγος ἀρτίως ἀκούσαντες,
τὰ ἡμῶν σκοπήσωμεν, ἑαυτοὺς ἀνακρίνωμεν.
Τοῦτο γὰρ φησι καὶ ἡ θεόλεκτος γραφή·
τις ἄνθρωπος ἦν πλούσιος χρήμασι πολλοῖς,
ὃς ἐνεδιδύσκετο βύσσον πολλὴν
καὶ πορφυρίδα λαμπράν, εὐφραϊνόμενος ἐν δόξῃ,
εὐωχούμενος, μὴ βοᾶν· «**Ἐλέησον, Κύριε.**»

2 **ΔΙ** **ΠΑ**

λε ε ε λε ε η η η σο ο ον Κυ υ υ

ρι ι ε

Δ

Ἦ υπερήφανος γνώμη εἰργάσατο τὸν πλούσιον,
 ἀνελεήμονα φύσει, ἀπάνθρωπον καὶ ἄφρονα·
 ἐπελπίσας γὰρ τῷ πλούτῳ,
 ἐφυσιοῦτο, καὶ ἐν τοῖς χρήμασιν αὐτοῦ ἦν γαυριῶν.
 Ἄλλ' ὡς ἔφη ἡμῖν τὸ σύγγραμμα, λαμπρῶς
 εὐφραινόμενος,
 τῷ οἴνῳ μεθυσκόμενος, ἀσελγείαις δεδούλωτο·
 ὃς καὶ ἐνδημῶν καὶ ἐκπορευόμενος,
 ἑώρα ἐν γῆ Λάζαρον ψυχίων ἐνδεῆ
 καὶ πρὸ πύλης κείμενον ἐν στεναγμοῖς,
 τὸ σῶμα βλέπων αὐτοῦ ἀσθενεῖα τετρωμένον,
 καὶ οὐδ' οὕτως ἐβόησεν· «**Ἐλέησον Κύριε.**»

ΔΙ
 4 Δ ΔΙ ΓΑ ΔΙ
 ιε ε λε η σο ο ον Κυ υ υ υ υ υ υ
 ρι ι ε ε ε ε

Ε

Μακροθυμῶν καρτερία ὁ Λάζαρος ὑπέμενε·
ὡς δὲ ἑώρα εἰκότως τὸν πλούσιον ἐσθίοντα,
ἐπεθύμει καὶ ἐζήτει
ἐκ τῶν ψυχίων τῶν ἐκπιπτόντων παρ' αὐτοῦ μεταλαβεῖν.
Κατακείμενος γὰρ παράλυτος τραυμάτων πεπλήρωτο·
δεινῶς δὲ ἐπτώχευεν ἀσθενείαις κρατούμενος,
βοῶν ἐκτενῶς ἐν τῇ εὐχῇ πρὸς τὸν Θεόν,
τὰ ἔλκη ὀρῶν τῆς ἀνιάτου συμφορᾶς·
ὄθεν καὶ συνέπασχον ὡς ἱατροὶ
οἱ κύνες τῷ ἀσθενεῖ, καὶ ἀνέλειχον τὰ ἔλκη
τοῦ ἐν θλίψει κραυγάζοντος· «**Ἐλέησον Κύριε.**»

1 Δ ΠΑ
ε ε ε λε η η σο ον Κυ υ υ υ ρι ι

ε

ΣΤ

Ανεξερεύνητα πάντα τὰ κρίματα τοῦ πλάσαντος·
 τὸν μὲν γὰρ ἐνταῦθα κρίνει, τὸν δὲ ἐκεῖ εἰς γέενναν·
 ἕκαστος κατὰ τὸ ἔργον
 καθὼς μετρήσει, καὶ μετρηθήσεται αὐτῷ παρὰ Θεοῦ.
 Ταῦτα δὲ τινες ἐλογίσαντο σκιὰν καὶ ἐνύπνιον,
 ἕως ἂν κατήνησαν εἰς τὴν γέενναν τὴν ἄσβεστον·
 ὡς οὗτος ὁ ἄρπαξ καὶ μισόθεος ἀνήρ
 τρυφήν τὰ αὐτοῦ πρὶν ἐλογίσατο κακῶς,
 λέγων· «Οὐκ ἔστι Θεὸς οὐδὲ κριτῆς
 ὁ Κύριος τῶν βροτῶν· διὰ τοῦτο εὐωχοῦμαι,
 ἐντρυφῶ, σκιρτῶ καὶ οὐ βοῶ· Ἐλέησον Κύριε.»

	ΔΙ	ΠΑ
2		
	λε	ε ε λε ε η η η σο ο ον Κυ υ υ
	ρι	ι ε

Η

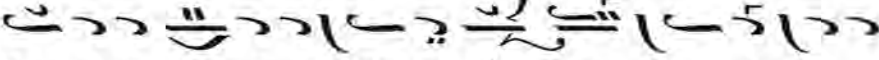
Ὡς ἐκ πολλῆς ἀσθενείας ὀχλούμενος ὁ ὄσιος,
δεχόμενος τὰς ὀδύνας εἰκότως ταῦτα ἔφησεν·
«Πρώην μὲν ἐν τοῖς ἀρχαίοις
Ἰὼβ πτωχεύσας, ἐγκαρτερῶν ἐν τῇ πληγῇ
ἐρρύσθη αὐτῆς·
ἐγὼ δὲ τὸν θάνατον ἔτοιμον ὀρῶ ἐναντίον μου·
διὸ μὴ παρίδης με, ἀλλὰ δέξαι τὸ πνεῦμά μου,
ὅτι κατελείφθην ὑπὸ πάντων ὡς νεκρός·
ἀπέλθω σὺν νῦν καὶ οὐχ ὑπάρξω λυπηρός,
κατοικῶν ἐν μνήματι ὡς οἰκιᾶ,
ὡς χνοῦς εἰς γῆν κατελθών· ἀλλὰ ῥύσαι με ἐξ ἄδου,
ὁ Θεός μου, κραυγάζοντα· Ἐλέησον Κύριε.»

ΔΙ
4 Δ
ε ε λε η σο ο ον Κυ υ υ υ υ υ υ
ρι ι ε ε ε ε

Θ

Μετὰ τοιαύτας δεήσεις, ὁ πάντα ἐπιστάμενος
 τῷ ἐν ὀδύναις ἐπεΐδεν καὶ ἔπεμψε τὴν λύτρωσιν
 δι' ἀγγέλων ταξιάρχων
 τοῦ μεταστῆσαι ἐκ τῶν τοῦ σώματος δεινῶν τὸν εὐσεβῆ.
 Τούτῳ δὲ ἀθρόως ἐπέστησαν ὡς φίλοι οἱ ἄγγελοι
 αὐτὸν κολακεύοντες, ὡς δικαίῳ συμπάσχοντες·
 οὓς πόθῳ ὀρῶν οὐ θορυβεῖται τῇ ψυχῇ,
 τὴν ἔξοδον δὲ οὐκ ἠγωνία ἐννοῶν.
 Τοῦτον ἀσπασάμενοι ὡς προσφιλεῖς
 πορεύονται ἐν χαρᾷ, καταλείψαντες τὸ σῶμα
 ἐν τῇ γῆ τοῦ κραυγάζοντος· «Ἐλέησον Κύριε.»

ΠΑ

1 Δ σ
 | ε ε ε λε η η σο ον Κυ υ υ υ ρι ι

 ε

I

Ἀλλ' ἀνεθεις τῆς ὀδύνης, ἄμωμος ἐπορεύετο
 μετὰ ἀγίων ἀγγέλων ὁ δίκαιος γηθόμενος·
 καταφθάσας δὲ τὸ βῆμα
 καὶ προσκυνήσας Κυρίῳ τῶ πάντων κριτῇ, εἶχε χαράν.
 Εὐμενῶς δὲ τοῦτον προσέταξεν ὁ πάντα δυνάμενος
 οἰκεῖν μετὰ Ἀβραάμ εἰς τὸν θεῖον παράδεισον.
 Μακάριος γὰρ ὃν ἐξελέξω, ἀγαθέ,
 καὶ ὃν προσελάβου ἐν ἀυλαῖς σου, λυτρωτά,
 κατοικεῖν τὴν ἄφατον δόξαν αἰεὶ
 τοῦ οἴκου σου καὶ ὁρᾶν ἅπερ νοῦς βροτῶν οὐκ ἔγνω·
 ἅ καὶ ἡμῖν δωρούμενος ἐλέησον Κύριε.

2 ΔΙ ΠΑ
 ς ε ε ε λ ε η η η σο ο ον Κυ υ υ
 ρι ι ε

IB

Ὅντως τὰ βέλη Κυρίου ὀργῇ διαπορεύεται
ἐπὶ υἱοὺς ἀδικίας· διὸ καὶ τούτω ἔφθασεν
ἢ ὡδὶν ὡς τῇ τικτούσῃ,
καὶ καταλείπει τὰ πρὶν ὑπάρξαντα αὐτῷ ἄλλοις ἄκων.
Πάντες δὲ οἱ φίλοι καὶ ἴδιοι ἐτήρουν τὸν κείμενον,
τὸ ἀπληστον μεμφόμενοι· πρὸς ἀλλήλους δὲ ἔλεγον·
«Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ μὴ φοβούμενος Θεὸν
καὶ ἄνθρωπον ὅλως μὴ ἐλεήσας ποτέ;»
Καὶ σπουδαίως θάψαντες τοῦτον εἰς γῆν,
μερίζονται τὰ αὐτοῦ ἃ κατέλιπεν ἀδίκους
θησαυροῖς· οὐ γὰρ ἔκραξεν· «**Ἐλέησον Κύριε.**»

4 ^{ΔΙ} _σ ^Ϟ ^Ϡ ^Ϣ ^ϣ ^Ϥ ^ϥ ^Ϧ ^ϧ ^Ϩ ^ϩ ^Ϫ ^ϫ ^Ϭ ^ϭ
ι ε ε λε η σο ο ον Κυ υ υ υ υ υ υ
ρι ι ε ε ε ε

Π

Ἦλθη πολλῆ τῶν παισμάτων κρινόμενος ὁ πλούσιος
εἰκότως ἐνεθυμήθη· «Πολλὰ μὲν ἡμάρτηκα·
τίς δὲ ἡ αἰτία ἐστὶν
ὅτι ἐνταῦθα νῦν τηγανίζομαι φλογὶ ἀνηλεῶς;»
Ὅτε ταῦτα ἤκουσεν Κύριος ὁ πάντα ἐπιστάμενος,
δεικνύει τῷ παισάντι τὴν αἰτίαν τῆς κρίσεως.
Εἰς ἄδην γὰρ ὦν, ἐπὶ τὸ ὕψος ἀφορᾷ
καὶ Λάζαρον βλέπει ἐν τοῖς κόλποις Ἀβραάμ·
ὅθεν καὶ ἐπεγίνωσκε τὸν πρὶν πτωχὸν
καὶ ἀλλοιοῦται τηρῶν ὃν παρέβλεπεν ἐν κόσμῳ
εὐωχούμενος, μὴ βοῶν· «Ἐλέησον Κύριε.»

ΠΑ

1 Δ
σ

λε ε ε λε η η σο ον Κυ υ υ υ ρι ι

ε

ΙΑ

Τότε θαυμάζων ὁ ἄρπαξ καθ' ἑαυτὸν ἐφθέγγετο·
 «Οὗτος ὑπάρχει ὁ πρῶην ἐν τοῖς προθύροις κείμενος,
 ὃν ψυχίων οὐκ ἤξισουν;
 Καὶ πόσον φέγγος καὶ δόξαν ἔχει, ἦν οὐκ εἶδον ἐν τῇ γῆ;
 Καὶ τί νῦν βοήσω ἢ σκέψομαι; Αἰτήσω τὸν Λάζαρον
 ἵνα ῥάνιδι μικρᾷ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου;
 Αἰσχύνομαι νῦν τοῦτον αἰτῆσαι τὸν πτωχόν,
 ὃν ἔβλεπον πρὶν καὶ τῶν ψυχίων ἐνδεῆ.
 Ἄβραᾶμ αἰτοῦμαι οὖν· Ἰάτερ, βοῶν,
 ἐλέησον τὸν υἱὸν καὶ ἀπόστειλον ταχέως
 τὸν βοήσαντα Λάζαρον· Ἐλέησον Κύριε.»

2 ΔΙ ΠΑ

Ιε ε ε λε ε η η η σο ο ον Κυ υ υ
 ρι ι ε

ΙΕ

Ἀδίκως πρὶν τῷ Λαζάρῳ ἐνήδρευσα ὡς πένητι·
 ἀνομιῶν ἐνεπλήσθην· ἀδίκως ἐπορεύθην δὲ
 γαυριῶν ἐπὶ τῷ πλούτῳ·
 ἀλαζῶν ὧν δὲ ἀπεπλανήθην τῆς ὁδοῦ τῆς ἀληθοῦς,
 καὶ τὸ φῶς ἐμοὶ οὐκ ἐπέλαμψεν, ὅτι οὐκ ἐπέγνωκα
 ὁδοὺς ὀσιότητος, παροδεύσας τὸν βίον μου.
 Παρῆλθεν ὁ πλοῦτος ὡς ἀράχνη καὶ σκιὰ
 καὶ ὡς ἐξανθῶν χόρτος ἐπὶ δώματος·
 ὡς ναῦς δὲ διέδραμεν ἐν τῷ βυθῷ,
 ἴχνος οὐκ ἔστιν εὐρεῖν· ἀνωφέλητον οὖν ἐστὶ
 τὸ ἐνταῦθα κραυγάζειν με· **Ἐλέησον Κύριε.**

3 ΔΙ

 ε ε ε ε λε ε η η η σον Κυ υ υ ρι ι ι ι
BOY NH

 ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε
ΠΑ
 ε

ΙΣΤ

Πλοῦτος καὶ βίος παρήλθεν· ὡς ἄχνη ὑπὸ λαίλαπος
καὶ καπνὸς ὑπὸ ἀνέμου ἐκδιωχθεὶς οὐ φαίνεται,
οὕτως μου τὸ πνεῦμα, ἄφνω
ἐκπορευθέν, ἐμοῦ διεχέθη ὡς χαῦνος νυκτὶ ἀήρ.
Σκιά γὰρ ὁ βίος παντὶ θνητῷ· οὐκ ἔστιν ἀνάλυμα
ἐν τῇ τελευτῇ ἐμοῦ, ὅτι σφόδρα ἡμάρτηκα.
Δικαίων ψυχαὶ ἐν ταῖς χερσὶ δὲ τοῦ Θεοῦ,
καὶ οὐκ ἐγγιεῖ μᾶστιξ σκηνώματι αὐτῶν·
διὸ νῦν κεκράζομαι πρὸς Ἀβραάμ
ἐξιλεῶσαι Θεὸν καὶ πεμφθῆναι τὸν γνωστὸν μου
τὸν βοήσαντα Λάζαρον· **Ἐλέησον Κύριε.**»

ΔΙ ΓΑ ΔΙ
4 Δ ε ε λε η σο ο ον Κυ υ υ υ υ υ
ρι ι ε ε ε ε

ΙΖ

Εὐθύς νευροῦται ἐν τούτοις ὁ πλούσιος κρινόμενος,
 καὶ Ἀβραάμ ἐδυσώπει δακρύων καὶ βοῶν αὐτῶ·
 Πάτερ Ἀβραάμ, οἰκτείρας
 σπλαγχνίσθητί μοι καὶ πέμψον Λάζαρον δροσίσαι
 με σπουδῆ.
 Τῇ φλογὶ δεινῶς ὀδυνώμενος ἀποτηγανίζομαι·
 διὸ μὴ παρίδης με, ἀλλὰ πρόσχευ τῇ κρίσει μου·
 ἐλθέτω πρὸς με ὄνπερ παρέβλεπον μισῶν,
 ὄρων ἐνδεῆ καὶ ἐκτηκόμενον λιμῶ·
 νῦν γὰρ οὗτος πλούσιος, ἐγὼ πτωχός,
 κρινόμενος ἐν φλογί· διὸ οὗτός μου δροσίσει
 χεῖλη τὰ μὴ βοήσαντα· **Ἐλέησον Κύριε.**

ΠΑ

λε ε ε λε η η σο ον Κυ υ υ υ ρι ι

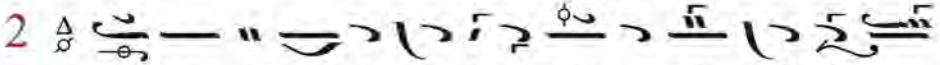
ε

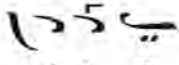
ΙΗ

Ἰδοὺ πατέρα φωνεῖς με, μὴ γνοῦς μου τὸ φιλόξενον·
οὐκ ἂν γὰρ βλέπων παρεῖδες τὸν ἐν πτωχείᾳ Λάζαρον·
οὗτος γὰρ ὄνπερ καλέεις
παρακαλεῖται· σὺ δ' ὀδυνᾶσαι ἐν πυρί, ἄθλιος ὢν.
Οὐκ ὤκτειρήσας, οὐκ ἠλέησας ἐν τῇ παροικίᾳ σου
τὸν δίκαιον Λάζαρον ἐν πτωχείᾳ φερόμενον·
οὐκ ἐνεθυμήθης ὡς θνητὸς τὰ τοῦ Θεοῦ,
ἀλλ' ἔμεινας μάτην θησαυρίζων τὸν χρυσόν·
ἐνδεῇ παρέβλεπες μὴ ἐλεῶν,
ὡς πλούσιος καὶ φθαρτός· προστιθέμενος τῷ πλούτῳ
πλοῦτον ἄλλον, οὐκ ἔκραζες· **Ἐλέησον Κύριε.**

ΔΙ

ΠΑ

2 Δ
λε ε ε λε ε η η η σο ο ον Κυ υ υ

ρι ι ε

Κ

Οὐκ ὦν ἀνοικτίρμων νῦν σοι τοιαῦτα ἔφην, ἄνθρωπε,
ἀλλ' ὅτι μέγιστον χάος ὑπάρχει μεταξύ ἡμῶν,
ἵνα μὴ οἱ ἐν τῷ ἕδῃ
ἐνταῦθα ἔρχονται, μὴθ' ἡμεῖς διαπερῶμεν πρὸς ὑμᾶς.»
Πρὸς ταῦτα τῷ Ἀβραὰμ ἔφησε· «Σοῦ δέομαι, κύριε,
ἐγεῖραί με ἐκ νεκρῶν τοῦ ἀναγγεῖλαι τῷ γένει μου,
μήπως καὶ αὐτοὶ σὺν ἐμοὶ κριθήσονται.»
Ἀντέφη δ' αὐτῷ· «Ἔχουσι προφήτας καὶ Μωσῆν·
αὐτῶν ἀκουσάτωσαν ταῖς διδαχαῖς·
ὅς δ' ἂν τούτοις μὴ πεισθῆ, οὐδ' ἐκ τάφου ἂν καθίδη
διανιστάμενον φθέγξεται· Ἐλέησον Κύριε.»

4 ΔΙ ΔΙ ΓΑ ΔΙ
λε ε λε η σο ο ον Κυ υ υ υ υ υ υ
ρι ι ε ε ε ε

ΚΑ

Υιὲ Θεοῦ, σῶσον ἡμᾶς ὡς ὁ μόνος ἀτελεύτητος·
ἀνθρώπου γὰρ αἱ ἡμέραι ὡς ἄνθος χόρτου ἔσονται·
ὡς χλόη πρωτὶ ἀνθήσει,
τὸ δὲ ἐσπέρας ἀποπέσει, σκληρυνηθῆ καὶ ξηρανθῆ,
ὅτι πνεῦμα ἦλθεν ἐν ῥισὶν ἡμῶν καὶ ὡς οὐχ ὑπάρξαντες
πάλιν γενησόμεθα, ὡς σκιά παρερχόμενοι.
Ἐν τῷ οὖν ἐκλείπειν τὴν ψυχὴν μου ἀπ' ἐμοῦ,
μὴ ὄντος λυτρουμένου μηδὲ σφύζοντος,
αὐτός με ἐξάρπασον ὡς λυτρωτῆς
τῆς ἀπειλῆς τοῦ πυρός, ἀκατάκριτόν με δείξας
μετὰ πάντων τῶν δούλων σου· **ἐλέησον Κύριε.**

ΠΑ

Ι Δ σ
| ε ε ε λε η η σο ον Κυ υ υ υ ρι ι

ε